

Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

Березень 2009р.
№6

25 плюс

Ключем до знань
відкриємо майбутнє

Навчально-тренувальна фірма
імітує діяльність реальної фірми

Випусник НТЦ - справжній фахівець!

Колектив

по-новому

працює

Не секрет, що функціонування в училищі навчально-тренувального центру робить навчальний заклад більш привабливим для вступників. А досягнення НТЦ за 11 років його існування – значні. Близько 400 молодших спеціалістів отримали тут путівку в життя. Понад три десятки грамот і дипломів має колектив НТЦ тільки за участь у ярмарках НТФ. А в скількох конкурсах міського та обласного рівнів перемагали наші дизайнери! Народжений за покликком часу колектив цього підрозділу училища зробив значний внесок у формування авторитету ВПУ №25 як сучасного навчального закладу, який працює на перспективу. Досягнення НТЦ – колективні, а тому весь учнівсько-педагогічний колектив центру вартує бути занесеним до Книги пошани училища. Пропонуємо інтерв'ю заступника директора з навчально-виховної роботи НТЦ **Олени Олегівни Загіки**.

Олено Олегівно, які колективні якості та атмосфера сприяють успішній діяльності НТЦ?

- Колектив наш дружний, творчий, молодий душею і серцем. Ніхто не хоче бути позаду, всі підвищують рівень професійних знань, самовдосконалюються, аби не відставати від часу й від молоді, яка до нас приходить. Четверо викладачів мають за плечима магістратуру, троє – дві вищі освіти, троє ведуть наукові дослідження. Творчість, новизна, ініціативність, ентузіазм – характерні риси цього натхненного колективу.

НТФ «Проскурів» підтримує зв'язки з багатьма фірмами України і зарубіжжя. Що дають учням ці зв'язки?

- Перш за все – це спілкування. Технологія навчання в умовах НТФ якраз і передбачає комунікаційні зв'язки з іншими навчальними фірмами. В Україні діє 17 НТФ, об'єднаних у мережу, що включає і навчальний банк. За кордоном мережа НТФ об'єднує більше тисячі фірм. Ми підтримуємо зв'язки з фірмами Польщі, Німеччини, Литви, Канади. В Україні найбільш активно контактуємо з НТФ Вінниці, Львова, Івано-Франківська. Учні навчаються налагоджувати ділові стосунки, домовлятися, укладати договори, обмінюються досвідом, завдяки чому підвищують свою обізнаність, удосконалюють професійні якості.

Чи можете в кількох словах охарактеризувати педагогів НТЦ, які навчають таких затребуваних сьогодні спеціальностей?

- В кількох словах зробити це дуже важко, бо всі мої колеги своєю працею, відданістю справі заслуговують більшої уваги. Але спробую... Професійну підготовку зі спеціальності «Комерційна діяльність» здійснюють: О.С. Присяжнюк, Г.І. Максимчук, Г.О. Мельничук та Н.С. Салабай. Оксана Сергіївна – колишня випускниця нашого училища, зокрема НТЦ. Здобула вищу освіту, стала магістром з фінансів. Має спадковий і добре розвинутий талант педагога. Їй притаманні відповідальність, обов'язковість, добросовісність, принциповість. Вона розуміє потреби й бажання сучасної молоді й дуже любить своїх вихованців. Галина Іванівна працює в центрі з початку його створення. Бездоганно знає свою справу, відповідальна, пунктуальна й активна особистість, «класна мама», яка не дасть вихованцям довго спати й прогнучувати заняття, навчить відповідальності за свої слова і дії, прищепить риси, необхідні кваліфікованим фахівцям. Ганна Олексіївна – молодий педагог, випускниця училища за професією «Обліковець», здобула вищу освіту, в НТЦ працює два роки. Здібна до навчання, активна, постійно займається самоосвітою, самовдосконаленням, чим показує хороший приклад вихованцям. З такими якостями вона має гарну перспективу. Наталія Сергіївна – справжній професіонал, досвідчений педагог. Вона набувала досвіду разом зі становленням НТЦ, оскільки працює тут з початку його створення. Це вимогливий і справедливий викладач, з активною життєвою позицією і добрим серцем, готова допомогти кожному порадою і ділом.

Спеціальності «Діловодство» навчають Лілія Василівна Шатковська і Наталія Дмитрівна Кочаток. Лілія Василівна – людина надзвичайно доброї вдачі, професіонал, який не зупиняється на досягнутому, а постійно навчається новому, відповідальна, завжди безвідмовна в допомозі й підтримці, дуже чуйна і щира людина. Наталія Дмитрівна – добросовісний і здібний фахівець. Її кредо – «Усе роблю, як треба». Прагне, щоб учні бездоганно опанували рідну мову й досконало володіли нею. З цієї метою застосовує найрізноманітніші підходи та прийоми. Людина розважлива, толерантна, доброзичлива. Вихованці з любов'ю називають її «мама Наташа», що все пояснює.

Спеціальність «Дизайн» вимагає від учнів, які її освоюють, творчості, особливого погляду на все, образного мислення. Легко стати такими, якщо поряд – наставник, якому притаманні ці риси. Усі поважають і люблять Тетяну Степанівну Богуш за її глибоку гуманність, особливе, трепетне ставлення до кожного учня як до індивідуальності, за тонке знання психології учнів-творця. Майстер своєї справи, Тетяна Степанівна переконана, що людина може черпати натхнення з бездонного джерела – народного мистецтва. Її «творча великодня майстерня» для всіх бажаних уже стала доброю традицією в НТЦ. Оксана Олександрівна Мергут – енергійна, креативна, цілеспрямована особистість, талановитий організатор, педагог, який своїм прикладом уособлює девіз «Вчуся протягом життя». Вона є чудовим взірцем для учнів. Іванна Іванівна Тарасюк працює перший рік, але проявила свої мистецькі й педагогічні здібності. Вона турбується про підвищення своєї професійної майстерності і є водночас щирою порадицею для учнів. Ігор Володимирович Мішин – викладач інформаційних технологій з комп'ютерної графіки, «комп'ютерний ас». Працює в центрі 2 роки. Активний, завзятий викладач, намагається осучаснити навчальний процес шляхом використання нових технологій. З учнями спілкується дружнелюбно, але вимогливий до себе та учнів. У нашому жіночому колективі він є особливо шанованим.

У навчальному процесі НТЦ беруть також участь викладачі училища: М.М. Бойко, О.І. Смолій, А.М. Тхорик, В.І. Окарський, М.В. Сімчук, С.Е. Клик, Г.П. Попова, О.І. Козирська, К.В. Шуприган, яким висловлю щире вдячність за творчий підхід і відповідальне ставлення до справи, за розуміння спільної мети нашої праці.

Що значить НТЦ для Вас особисто і які риси мають бути притаманні керівнику підрозділу, який працює за нетрадиційною для нашої системи освіти технологією?

- Практично це моє життя, тому що віддаю роботі багато сил, енергії і часу. Робота мені завжди в радість. Врешті, так і повинно бути. Сучасному керівнику, крім активності, наполегливості, комунікабельності, стриманості, мають бути притаманні бачення завтрашнього дня, перспективи і відчуття потрібності того, що ти робиш. Бажаю великій училищній родині злагоди, взаєморозуміння, ефективної співпраці. Учнім – не витрачати марно жодної години життя, а будувати своє майбутнє щоденно. Колегам – здоров'я, родинного затишку, здатності творити й задоволення від своєї праці.

Інтерв'ювала:

Ольга Оріщина,
наш кореспондент

Як навчаються в НТЦ

Навчання в навчально-тренувальному центрі надзвичайно цікаве й захоплююче – не зовсім так, до якого ми звикли. Проте ніхто з учнів нашого училища, які вступили сюди після закінчення 9 класів, не знають, що учні НТЦ навчаються, працюючи у відділах фірми, яка імітує діяльність реальної фірми. Тому газета «25 плюс» вирішила ближче ознайомити наших читачів з технологією отримання знань, умінь і навичок в НТЦ.

Чесно кажучи, йдучи в НТЦ за завданням редакції, я навіть не знала, які питання ставити педагогам та учням, аби зрозуміти спочатку самій, а потім і читачам, що являє собою ця віртуальна фірма і як це можна в ній навчатися. Проте вже з самого початку розмови запитання виникали самі по собі.

Отже, з трьох спеціальностей, які здобувають учні в НТЦ, пряме відношення до навчально-тренувальної фірми мають майбутні комерсанти та діловоди. А дизайнери – незамінні помічники для «працівників фірми» як і незамінні учасники ярмарків НТФ. За 11 років свого існування навчально-тренувальний центр тісно співпрацював з Полонським фарфоровим заводом та Хмельницькою маслосирбазою, імітуючи в НТФ «Проскурів» їхню діяльність. Останні три роки НТФ займається реалізацією аудіо- й відео дисків, які сьогодні користуються попитом у молоді.

На заняттях учні виступають працівниками фірми, а викладач спецдисциплін (він же і майстер виробничого навчання) – керівником (це надто спрощена автором статті схема для кращого розуміння читачем). Фірма має 7 відділів (кількість відділів залежить від умов і можливостей, у яких «працює» віртуальна фірма). Чотири відділи підпорядковуються комерсантам. Відділ маркетингу веде Оксана Сергіївна Присяжнюк, відділ купівлі та склад – Галина Іванівна Максимчук, а відділ бухгалтерії – Ганна Олексіївна Мельничук. У трьох відділах працюють майбутні діловоди: відділи канцелярії та секретаріат веде Лілія Василівна Шатковська, а відділ кадрів – Наталія Дмитрівна Кочаток.

Учні виконують завдання залежно від призначення відділу. Так, наприклад, у відділі маркетингу учні оформляють документи купівлі-продажу; заповнюють необхідну документацію на готову продукцію, ведуть реєстр постачальників, замовлень, рахунків тощо. Кожному учневі пропонується окреме завдання, яке виконується за допомогою інструкції.

До речі, всі інструкції лежать в окремих папках по відділах. Скористатися ними може кожен учень у будь-який момент. Пропущене заняття можна відпрацювати будь-коли самостійно за допомогою цих же інструкцій. Учні-діловоди займаються відправкою відхідної документації, реєстрацією вхідної.

А дизайнери, хоч і не працюють безпосередньо у відділах, проте виконують надзвичайно вважливу роботу: розробляють і оформляють каталоги продукції, виставкові стенди та інші матеріали для ярмарків. До слова скажу, що ярмарки НТФ – це особливий вид практики, при якому учні виявляють усі свої знання, вміння, навички, професійні та особистісні якості – одним словом, проявляються як фахівці.

Оскільки така форма професійного навчання, як навчально-тренувальна фірма, прийшла до нас із-за кордону, то НТФ «Проскурів» співпрацює з багатьма зарубіжними фірмами. В Україні на сьогодні функціонує 17 НТФ, які є партнерами. Фірми здійснюють між собою операції купівлі-продажу, пересилаючи одні одним відповідні документи.

Вся документація виконується учнями. Самі й відправляють документи партнерам поштою. На кожного партнера заведені папки, в яких зберігається документація партнерських, комерційних зв'язків. Звісно, що комерція не мислиться без грошей. Отож, операції купівлі-

продажу між фірмами здійснюються за гроші (віртуальні), ведеться необхідна фінансово-розрахункова документація. У мережі НТФ є власний банк АКБ «Славутич» при Черкаському інституті банківської справи. Всі розрахунки проводяться через цей банк. А в Києві при Асоціації НТФ «Централь» існує банк, який спеціалізується на валютних розрахунках (із зарубіжними фірмами).

Багато випускників навчально-тренувального центру домоглися відчутних успіхів у справі, які навчалися в НТЦ. Викладачі називають успішними або ж підприємливими людьми таких колишніх випускників: М. Бабій, М. Ковальчук, О. Войчук, В. Соломчук, В. Сікорський, І. Кривоносок, А. Кухта та багато інших.

Сьогоднішні учні теж подають неабиякі надії. Педагоги відзначають кращих в освоєнні обраних професій учнів-діловодів: Олену Федорович, Тетяну Теслюк, Анну Тимошенко, Світлану Поручник (I курс); Анну Паньковську, Сергія Рогу (II курс); Олену Височинську (III курс); учнів-дизайнерів: Олександра Кушніра, Олександра Гончарука (I курс); Тетяну Сторожук, Олену Шебетко (II курс); Володимира Триняка (III курс); учнів-комерсантів: Катерину Шебетко, Вадима Волкова (I курс); Юлію Ковальову, Олександра Гнатюка, Дмитра Олійника (II курс) та інших.

Самі учні НТЦ отримують задоволення від такої нетрадиційної форми навчання, завдяки якій стає ближчою, цікавішою і зрозумілою обрана професія. Так, учениця групи 2К-07 Юлія Ковальова вважає, що професія комерсанта є перспективною та актуальною. Юлі знання даються легко, бо навчатися працюючи – цікаво й ефективно. Учні після такого навчання виходять справжніми фахівцями. Юлія радить кожному мати бажання вчитися. Все інше дасть НТЦ. Педагоги тут чудові і всіляко сприяють, аби кожен отримав необхідні професійні та життєві знання і навички. Юлія планує продовжувати навчання в цьому напрямку, щоб здобути вищу освіту. Так само схвально відгукується про навчання в НТЦ Анна Паньковська (група 2С-07): «Вивчати різні документи так ненав'язливо, в реальній практиці – дуже легко й цікаво. Мене особливо захоплює архівознавство. Викладачі для нас – як старші друзі, дуже чуйні, допомагають у всьому, й не знати предмет – просто неможливо. Головне – це бажання, натхнення. Спеціальність моя – чудова, маю щодо неї серйозні плани на майбутнє».

Ось так навчаються в НТЦ. Цікаво. Правда ж? Тож, може, і у вас виникне бажання освоювати професію в найкращих умовах – в умовах навчально-тренувальної фірми?

**Ольга Оріщина,
наш кореспондент**

Вперед і тільки вперед

Володимир Володимирович Томусяк – надзвичайно скромна і присмна людина. І, можливо, з першого погляду не назвеш його героєм, але певний внутрішній, непомітний зовні героїзм притаманний його натурі. Для майстра характерне високе почуття обов'язку та відповідальності в будь-якій справі.

Хмельничанин Володя в дитинстві мріяв стати військовим, обожнював військові паради. Особливо пишався своїм дядьком-танкістом, намагався брати з нього приклад...

До школи пішов у шестирічному віці, хоч на той час школярами ставали в 7-8 років. Сам напросився, бо всі друзі й сусідські діти вже пішли в школу. Батьки вмовили директора прийняти Володю до школи. Придбали для малого першокласника новий костюм, дядько подарував військовий планшет (замість портфелика), яким хлопчик так пишався перед друзями, – і хлопчик (на два місяці пізніше від інших) почав навчатися.

Настирливий Володя дуже швидко наздогнав однокласників у навчанні (а декотрих і випереджав). Навчався добре, легко й зацікавлено. Після закінчення школи вступив до електромеханічного технікуму, адже бажання до пізнання було велике.

Чесно ніс обов'язкову військову службу в ракетних військах стратегічного призначення, дослужився до звання старшого сержанта. Після армії продовжує навчання в Київському політехнічному інституті за спеціальністю «автоматика-телемеханіка», потім переводиться у Вінницький філіал цього інституту, ближче до дому.

Пройшовши ряд життєвих випробувань, повертається до рідного Хмельницького, де влаштовується інженером відділу зв'язку в управлінні МВС. Наполегливий і відповідальний Володимир Томусяк швидко піднімається службовими сходами: заслуговує звання старшого лейтенанта і посаду старшого інженера. Згодом його знову підвищують у званні.

5 травня 1986 року капітана Томусяка разом з іншими рятувальниками відряджають до Чорнобиля для ліквідації наслідків трагедії віку – чорнобильської катастрофи. Важко згадувати Володимиру Володимировичу той період, коли керував організацією зв'язку у тридцятикілометровій небезпечній чорнобильській зоні, де почувався, наче на страшній війні. До слова скажу, що в документальних книгах про аварію на АЕС згадується серед ліквідаторів аварії й ім'я капітана МВС В.В. Томусяка.

24 роки відслужив Володимир Володимирович в управлінні МВС, займав посаду начальника відділу

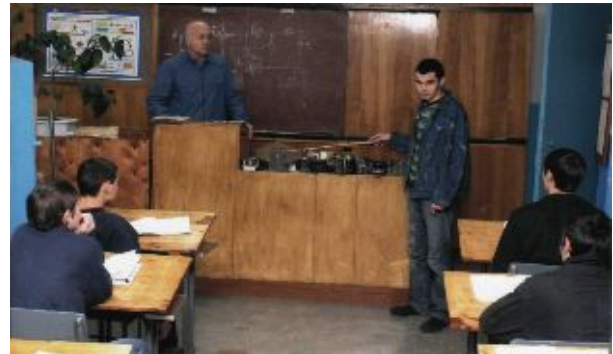

Слухаючи спогади Володимира Володимировича про його участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, учні іншими очима дивилися на цього мужнього чоловіка.

зв'язку. По завершенню служби шукає нову роботу. Йому пропонують посади в комерційних структурах, але таке заняття не було до душі.

З 2004 року Володимир Володимирович Томусяк працює майстром виробничого навчання у ВПУ №25. Слухаючи його, розумієш, наскільки цій людині подобається теперішня робота.

Розумний, працелюбний майстер-електромеханік передає своїм учням не тільки знання, уміння, навички, а й любов до справи, до людей. Усією душею віддаючись роботі, він показує приклад вихованцям,

розвиває в них інтерес до обраної професії і бажання вчитися. Учні не підводять свого вчителя, перемагають на конкурсах фахової майстерності, чим демонструють і свою повагу до улюбленого наставника. Поважають Володимира Володимировича й колеги.

Сам майстер у минулому навчальному році захищав честь училища на обласному та Всеукраїнському конкурсах «Педагог року» в номінації «Майстер виробничого навчання з професії «Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування». В обласному конкурсі Володимир Володимирович зайняв перше місце, а на Всеукраїнському – сьоме (це теж високий результат), чим усі ми дуже пишаємось. За п'ять років роботи в училищі В.В. Томусяк завоював повагу й авторитет в учнів і працівників закладу. Його шанують і як порядну, інтелігентну душею людину.

Крім цього, він ще й турботливий, хороший сім'янин. Любить свій край, любить подорожі в гарному товаристві. Так, пройшов майже весь Кавказ, побував у Туркменістані, в Криму. Вважає, що життя прожив не марно, домігся поваги в суспільстві, служив на благо Батьківщини.

Іде по життю з девізом «**Боротись! Ніколи не здаватись! І вчитись, учитись, учитись...**»

*Ольга, Оріщина,
наш кореспондент*

Окрилені Музою *Оксана Олександрівна залюбки демонструє роботи учнів*

Якби в училищі проводився конкурс «людина року», то за минулий рік у номінації «Творча особистість» перемогла б, напевне, Оксана Олександрівна Мергут, яка плекає в НТЦ майбутніх дизайнерів.

Оксана Олександрівна за першою спеціальністю – вчитель української мови та літератури. Але захоплення дизайном привело її, вчительку загальноосвітньої школи, навчатися дизайну в НТЦ нашого училища. Так і залишилася в ньому працювати, навчаючи своїй новій спеціальності таких же здібних і творчих молодих людей, як і сама.

Вона першою вийшла разом зі своїми учнями-дизайнерами між люди і під відкритим небом проводила майстер-класи з дизайну для всіх бажаючих. А щоб якось об'єднати самодіяльних митців, які володіють оригінальними техніками, і щоб учні навчалися в них цих технік та майстерності, Оксана Олександрівна створила в місті спілку митців народного та сучасного мистецтва. Членами спілки стали й учні-дизайнери. Крім того, що вони разом з іншими спілчанами беруть участь у більшості міських та обласних культурних заходів, учні ще мають унікальну можливість пізнавати секрети творчої праці відомих на Поділлі художників, вишивальниць та майстрів інших видів художньої творчості. Так, учні чи не вперше познайомилися з творчими майстернями самобутніх і неповторних митців: Ніни Гончарук, яка чудово володіє живописом голкою (тришарова вишивка); Олега Борисова – «зодчого», автора нетрадиційної техніки виготовлення макетів храмів; Галини Напиткіної – творця народної ляльки та інших. Спілку проведено перший навчальний семінар з теми: «Авторська техніка».

Оксана Олександрівна турбується й про те, щоб її учні набували практичних навичок в реальній роботі. Так, наші дизайнери залюбки виконують замовлення підприємств, соціальних партнерів, формуючи таким чином авторитет випускника ВПУ №25 як високопрофесійного фахівця. А підтримання зв'язків і навіть партнерських стосунків з колишніми випускниками училища допомагає учням розвивати саме такі уміння та навички, професійні й особистісні якості, яких потребує сьогодення. Учні можуть розповісти, наприклад, яких сучасних технік, дизайнерських прийомів навчили їх добрі друзі училища, колишні випускники: Марина Бабій, Леонід Сологуб, Віталій Головатий, Богдан Пархоменко та інші.

Оксана Олександрівна не шкодує хороших слів і на адресу нинішніх своїх вихованців, зокрема третьокласників, які вже стоять на порозі самостійного життя. Це люди – цілком сформовані, дорослі, розумні, здібні, зі своїм баченням життя, світу і дизайнерської праці. Педагог залюбки демонструє цікаві роботи учнів: макети фасадів споруд, сувенірну продукцію, фірмові стилі, бюст Висоцького (практична частина дипломної роботи), оригінальну етикетку для вина (практична частина дипломної роботи), вітражі, декорування дзеркал (практична частина дипломної роботи) тощо. На столі в її кабінеті – чудова композиція (букет квітів), виготовлена самою Оксаною Олександрівною з...монтажної піни як результат творчого й нестандартного підходу до справи, що спонукає учнів до раціоналізаторського мислення. А її чудові вишивки прикрашають виставки, радують око глядача.

Молода, енергійна, завзята Оксана Олександрівна, хоч і виглядає такою ж юною, як її учні, проте вона – мати доні-восьмикласниці. Оленка навчилася від мами образно й нестандартно мислити. Вона не любить повторюватися. Тому захоплюється ще одним різновидом мистецтва – бісероплетінням. Але чим би не займалася Олена в майбутньому, зростаючи в такому творчому середовищі, вона не буде байдужою до світу краси і мистецтва.

Тим часом Оксана Олександрівна не зупиняє політ своєї думки, мрії, бажання. Вона шукає наукове підґрунтя для ефективної організації навчання дизайнерів. За минулий рік підготувала й надрукувала в різних наукових видання більше десятка наукових праць з даної теми, які передують дальшому дисертаційному дослідженню.

В найближчих її планах – провести мистецький захід, який би надовго залишився в пам'яті учасників і глядачів, надав усім наснаги до творчої праці. Таким вона бачить «Сад епохи» під відкритим небом – у парку, де б на його алеях презентувалися різні мистецькі жанри («Алея портретів», «Алея пейзажів», «Алея вишивки», «Алея поезії», «Алея музики» і т.д.), щоб і митці, і шанувальники насолоджувалися прекрасним, а не думали тільки про збагачення. А взагалі, О.О. Мергут переконана, що мистецтво має бути дієвим, тобто має спонукати до роздумів. Тож і в майстерні-кабінеті викладача як девіз для всіх, хто тут працює-навчається, – на видному місці слова українського художника В. Зарецького: «Художній образ народжується в серці. Можна захопити глядача віртуозною технікою, але ще потрібно примусити його задуматись». Нехай же кожного митця окриляє Муза саме на такі твори!

Т. Боднарук

Оригінальна квітова композиція О.О. Мергут з монтажною піни

Нагороди групи ЗД, класним керівником якої є О.О. Мергут

Оксана Олександрівна майстерно вишиває

ХУДОЖНІЙ ОБРАЗ
НАРОДЖУЄТЬСЯ В СЕРЦІ.
МОЖНА ЗАХОПИТИ
ГЛЯДАЧА ВІРТУОЗНОЮ
ТЕХНІКОЮ, АЛЕ ЩЕ
ПОТРІБНО ПРИМУСИТИ
ЙОГО ЗАДУМАТИСЯ.
ВІКТОР ЗАРЕЦЬКИЙ
Викладач української художньої (1925 – 1986)

Вироби учнів:

Марії Антропової

Юлії Єльшиної

Олександра Кушніра

Учнівське самоврядування: ДЛЯ ЧОГО І ДЛЯ КОГО?

Активізація учнівства на самоорганізацію власної життєдіяльності – одна з важливих умов формування в учнів життєвих навичок. Проте не кожен учень і не кожен дорослий розуміють величезну роль самоврядування у становленні учня як самостійної людини, фахівця, громадянина.

Що ж насправді дає самоуправління учню, навчальному закладу і... роботодавцю (тому, для чітких потреб здійснюється професійна підготовка робітника чи спеціаліста)?

З власного чималого досвіду можу зробити висновок, що для учня самоврядування – це: практична школа як майбутнього адміністратора, координатора, керівника, яка вчить працювати в команді, визначати мету і завдання діяльності, стратегію і тактику виконання завдань, спілкуватися з учнями, адміністрацією, громадськістю. Разом з тим, це можливість реалізувати ініціативи, проекти, що сприяє саморозвитку всіх учасників такої діяльності, це дієва модель демократичного суспільства, в якому громада (учнівська спільнота) висуває своїх лідерів і вчиться контролювати їхні дії.

Важливим є учнівське самоврядування і для навчального закладу, оскільки сприяє розвитку закладу, допомагає керівництву вчасно помічати проблеми та зміни в учнівському середовищі й динамічно реагувати на них за посильної участі самих учнів; дозволяє всьому колективу відчувати себе єдиною командою, спонукає всіх до самонавчання й саморозвитку; є

хорошою профорієнтацією і невід'ємною частиною навчально-виховного процесу, що гарантує набуття учнем практичних навичок, стажування.

Випускники професійно-технічного навчального закладу з розвинутим учнівським самоврядуванням приваблюють і роботодавців, які розуміють, наскільки самоврядування сприяє формуванню й розвитку навичок та умінь, необхідних на виробництві чи в інших сферах практичної діяльності; розвитку в учнів самодисципліни та формуванню в них як майбутніх робітників, спеціалістів почуття відповідальності, навичок життя за певними правилами і командної роботи; активності, усвідомленню своїх можливостей.

На прикладі нашого училища, ми переконаємось, наскільки дієвим засобом виховання є самоуправління учнів. Активісти Учнівської Прибузької Республіки за порівняно короткий період зуміли розкрити свої здібності, відкрити себе для себе й для інших, допомогли реалізуватися іншим. Скільки добрих справ зроблено! Скільки необхідних життєвих навичок набуто! А найважливіше – відбулося самоствердження багатьох учнів.

Впевнена хода, впевнені дії, впевнена мова – на полі самоврядування зростає умілий керівник, хороший організатор або ж просто працівник, який легко адаптується в трудовому колективі, знайде в ньому свою нішу.

Однак не все так гладко в організації учнівського самоуправління. Отієї впевненості й рішучості дещо бракує нашим республіканцям, коли рішення тієї чи іншої учнівської проблеми впирається в нерозуміння дорослими партнерами необхідності врахування думок та позицій учнівства. А між тим, ми маємо усвідомлювати, що рішення, прийняте, самими учнями, буде виконуватися чіткіше й старанніше, ніж те, які прийняли за них дорослі.

Щоб учнівські активісти бачили результат своєї праці, потрібно їхні ініціативи та добрі починання, ентузіазм активно підтримувати, стимулюючи та винагороджуючи їх.

А загалом, маю глибоку впевненість, що ті учні, які становлять керівне ядро нашої Учнівської Республіки, вже вторували собі надійну стежину до трудового майбутнього, бо вчать ся жити по-діловому в діловому світі, маючи при цьому активну життєву і громадянську позицію.

*А.П. Радченко,
педагог-організатор*

Поради медичного працівника

Закладайте міцний фундамент життя

Вдячна республіканцям і редколегії газети «25 плюс» за запрошення до співпраці, яка буде, безперечно, на користь здоров'я як і кожному з вас окремо, так і всього колективу училища. На початок дам декілька порад на пропонувані вашим кореспондентом запитання.

❖ Слова, як і ліки, – мають пряму дію. На окремі слова виробляється несприйняття (вони можуть викликати «алергію», шок). А передозуєш (хай навіть і лікувальні за змістом) слова – може розвинути хвороба. Балакуча людина часто викликає у слухачів головний біль і втому. Тому слідує за своїм мовленням і звертайте увагу на тих, хто вас слухає.

❖ Не дивлячись на забрудненість навколишнього середовища та супутні фактори, не забувайте, що ми – творці свого здоров'я. Організм людини – не статична, а відкрита динамічна система, яка легко сприймає все негативне. Генномодифіковані продукти, куріння, алкоголь та раннє статеве життя, на жаль, стали буденними речами в житті сучасного підлітка. Як не прикро, але про наслідки ніхто не задумується до певного часу чи обставин.

❖ Не покладайтесь цілковито на медикаментозні засоби, вважаючи, що ними можна вилікувати все. Попри значні досягнення медицини та нові відкриття, патогенез багатьох хвороб може змінюватися. Частіше вирішальними є особистісні якості людини: сила волі, здоровий спосіб життя і здорові думки.

❖ Кожен із вас має вести відкрито боротьбу проти шкідливих звичок. За статистикою, підлітки, які почали шлях курця у 14-18 років, уже в 30 скажуться на серцево-судинні захворювання, можливість виникнення захворювання на рак збільшується вдвічі, і до 60 років не залишається жодного курця, який би не мав супутньої патології.

❖ Дівчата, майбутні матері, мають особливо дбати про своє здоров'я. Про захоплення курінням, спиртним не може бути й мови. Крім того, дівчата, які почали статеве життя у період з 14 до 16 років, використовують бар'єрні методи контрацепції, змінюють партнерів, ризикують отримати проблеми з майбутньою плановою вагітністю. Таке життя може призвести й до безпліддя. Пам'ятайте, що жіночий організм завершує формуватися у 18 років.

❖ Не забувайте звертатися з проблемами до медичного працівника, слово якого покликано повернути втрачену гармонію перш за все із самим собою тому, хто цього потребує. Подумайте, чого ви бажаєте, яким бачите своє життя. Творіть себе самі, не зважаючи на «поради» однолітків. Вірте в себе, у свої сили і знання. Цінують навчання у всіх його проявах, бо ваше навчання – це фундамент головної споруди – вашого життя.

❖ **Пам'ятайте: двері здоров'я відкриті щоденно (крім вихідних) з 8.30 до 16.00.** Будьте фізично здоровими, духовно багатими, розумово збагаченими і не по роках мудрими.

*Ю.В. Бізус,
завідуюча здоров'ям ВПУ №25*

Вісті з парламентських комітетів

Директор
ВПУ №25

**Гаврилюк
Олег
Олександрович**

виготовлено обласну премію
імені Миколи Дарманського
в галузі освіти і науки
в номінації
**«Крайній директор
професійно-технічного
навчального закладу»**

Учнівська Прибузька Республіка
«Майбуття Поділля» та газета
«25 плюс» сердечно вітають
Олега Олександровича
з цією перемогою і зичать
нових звершень!

Висловлюю подяку

У березні в училищі відбувся звітний концерт художньої самодіяльності. Поважне журі високо оцінило здібності наших учнів. Приємно було почути про високий виконавський рівень учасників, завдяки чому навіть професійне журі отримало неабияке задоволення.

Тож, як художній керівник, хоч висловити вдячність всім **учасникам художньої самодіяльності** за їх талант, сумління, наполегливість, відповідальність і велике бажання дарувати радість людям.

Щиро дякую й **учнівському активу** за співпрацю в організації дозвілля, всіх масових заходів, які відбуваються на рівні училища, міста, області.

І, звичайно ж, глибока вдячність також колегам, **педагогам** (майстрам-вихователям, класним керівникам та ін.) за творчі ідеї, поради, підтримку.

Хай таланти учнів і надалі зіграють усіх теплом, що випромінюється самим серцем.

**Т.В. Пристинська,
художній керівник**

Героїко-патріотичний комітет повідомляє

* Активісти Учнівської Республіки, волонтерська служба та учасники художньої самодіяльності провели зустріч з ветеранами війни і праці геріатричного пансіонату, приурочену 65-річчю визволення Хмельниччини від німецько-фашистських загарбників. Напередодні волонтери на чолі зі своїм керівником Мариною Нікітішеною завітали до пансіонату, роздали його мешканцям вітальні листівки-запрошення на зустріч, порозмовляли з учасниками та свідками Великої Вітчизняної війни, перейнялися їхніми спогадами, їхніми теперішніми переживаннями і переконалися ще більше, наскільки важливе для цих людей спілкування з молоддю. А концерт, яким привітали учні училища своїх поважних друзів з пансіонату, залишиться в серці кожного учасника і глядача незгасною жаринкою доброї пам'яті і любові.

* Наші учні взяли участь в обласному конкурсі «Іх іменами славиться Поділля», на якому презентували талановитих працівників ВПУ №25: здібного та успішного керівника навчального закладу, громадського діяча, науковця – директора **О.О. Гаврилюка**; методиста училища, завідувачку інформаційно-видавничого відділу, редактора-консультанта газети «25 плюс», поетесу **Т.І. Боднарук**; художнього керівника, автора пісень, чудового співака **С.П. Кравчука**. З презентацією відомої на Поділлі людини О.О. Гаврилюка учасники конкурсу вийшли у фінал. Висловлюємо побажання учнів: проводити такі конкурси при повній залі, а не тільки для журі. Учні в першу чергу мають знати тих, чіми іменами славиться наш край.

Навчальний комітет нагадує

* У червні будуть підводитись підсумки конкурсів на кращу навчальну групу та «Учень року». Щоб оргкомітети конкурсів змогли зробити об'єктивні і справедливі висновки, активісти навчальних груп мають переглянути положення про ці конкурси, критерії визначення переможців, проаналізувати результати олімпіад, конкурсів фахової майстерності, навчального рейтингу, участі учнів у різних масових заходах в училищі та поза його межами, громадську діяльність учнів і протягом квітня-травня підготувати й надати оргкомітетам відповідні подання від кожної групи.

Спортивний комітет вітає

* Збірна команда дівчат з волейболу нашого училища перемогла в першості міста серед збірних команд ПТНЗ. Вітаємо членів команди: Марину Бестріцьку (капітана), Ганну Паньковську, Аллу Виногородську, Катерину Петрову, Антоніну Комісарук, Світлану Гуменюк, Олену Пилипенко, Ольгу Мазур, Марину Легку та їхніх тренерів В.І. Окарського та Л.М. Бугу. Зичимо нових перемог!

Комітет захисту особистості повідомляє

* Із задоволенням відзначимо, що авторитет Учнівської Республіки зростає. Це підтверджується й тим, що адміністрацією училища не залишено поза увагою наші зауваження, проблемні питання, висловлені в минулому номері газети «25 плюс». Деякі з них уже позитивно вирішені. По-перше, поліпшилось медичне обслуговування учнів. На даний час посаду завмедпунктом училища займає Юлія Валентинівна Бігус, яка виступала перед учнями на лінійці, налагодила з учнівським самоуправлінням тісний контакт, співпрацює з газетою «25 плюс». Учні задоволені її ставленням до них і до своєї роботи.

Враховувши зауваження учнів щодо незручності проведення учнівської лінійки в понеділок, адміністрацією вирішено: понеділок вважати днем самоврядування, тобто учнівський актив має в цей день підводити підсумки минулого тижня і планувати роботу на поточний тиждень. А учнівська лінійка проводитиметься традиційно по п'ятницях.

Чи в надійних руках майбутнє?

Мабуть, ніхто не сперечатиметься з думкою про те, що молодь – наше майбутнє, майбутнє держави і світу. Від нас, молодих, залежить, чи процвітатиме Україна, чи житимуть у ній люди так, як цього хотілось би, чи зростатиме здоровим, розумним нове покоління... Це важливе й актуальне питання газета «25 плюс» вирішила дослідити в середовищі наших учнів.

Звичайно ж, майбутнє залежить від того, як ми навчаємось, чим захоплюємось, над чим замислюємось, про що мріємо. Як не дивно це може здатися для дорослих, але більшість учнів, з якими велась мова (а це учні різних курсів і різного віку: від 16 до 23 років) досить серйозно ставляться до життя, хоч і не завжди можуть пояснити собі та іншим свої погані вчинки. Загалом, зі спостережень за сучасною молоддю вражає те, наскільки мінливим є їхнє сприйняття навколишнього світу, світ їхніх захоплень та інтересів. Цікаві й думки учнів щодо свого ставлення до навчання. Тут наші педагоги можуть порадіти, бо не такими вже й безнадійними є учні ВПУ-25. На наше запитання «Скільки відсотками ви можете виміряти своє бажання навчатися?» більша частина учнів назвала число 50-70%, решта – 30-40%. При цьому кожен із співрозмовників вважає, що сьогодні потрібна молодій людині вища освіта, але – справжня, здобута своїм розумом, своїми силами, а не куплена. Саме такі справді освічені люди потрібні нашій країні, і саме це є найпершим кроком для процвітання держави, для її і нашого майбутнього.

Проте деяка безнадія у відповідях учнів проглядається. Частина наших співрозмовників щиро і впевнено діляться своїми планами на майбутнє, бачать для себе якусь перспективу. Але багато висловлюють невпевненість чи зневіру. В очах одних бачимо прагнення домогтися в житті успіху, в інших – байдужість не тільки до суспільних проблем, а й до самого себе. Видно, що не всі учні училища готові сьогодні до самостійного життя, володіють достатніми життєвими навичками. Багато хто звик до опіки над собою і не готовий самостійно приймати рішення, будувати плани на завтра. Щодо навчання в училищі, то всі, з ким довелось розмовляти, задоволені своїм вибором, бо життя в училищі вважають цікавим. А ось предмети не для всіх однаково привабливі. Зате значна частина учнів любить спецпредмети, виробниче навчання (власне, те, за чим прийшли сюди) і фізкультуру. Лише одиниці можуть назвати себе зразковими учнями, хоч усі відзначають добре ставлення до них педагогів, неймовірні старання вчителів навчити їх професії і виховати гарними людьми. Визнають наші учні й те, що в конфліктах, які іноді виникають, винні вони самі, бо такі ж конфлікти бувають і вдома. Повага до старших, на жаль, не прищеплена багатьом ще з сім'ї.

Ще одна проблема постійно переслідує молодь. Більшість учнів незадоволені своїм матеріальним

становищем. Отриманої стипендії не вистачає на потреби молодої людини, хіба що на проїзд у тролейбусі та пиріжок на обід. Мало кому батьки дають «пристойні кишенькові гроші». Тому й задовольняються тим, що не потребує особливих коштів і почувають себе дещо обділеними в суспільстві, де інші їхні однолітки не відмовляють собі ні в чому.

Та, може, це й на краще. Бо у вільний час наші учні не просиджують у барах чи ресторанах, а полюбляють відпочивати з друзями на природі, подорожувати, відвідувати іноді дискотеки. А ще захоплюються різними видами спорту, цікавляться новинками в моді, музиці, кіно, хлопці полюбляють техніку, комп'ютери. Дехто, аби виділитись серед інших, захоплюється сучасними субкультурами, а інші вважають, що можна проявити себе через власний розум, талант, добрі вчинки.

Молодь має різні музичні уподобання (реп, рок, поп-музика, класична, метал, джаз тощо). Молодих людей приваблюють різні стилі одягу: класичний, романтичний, етнічний, але більшість віддає перевагу спортивному стилю.

Існує в молодіжному середовищі ще одна серйозна проблема – проблема шкідливих звичок. Всі наче розуміють шкідливість алкоголю, куріння, але не ведуть цілеспрямовано боротьбу з ними, а з кожною цигаркою чи пляшкою пива все більше втягуються в цей дурман.

На запитання про мрії учні одноставно відповідають, що мріють: одні – про те, щоб зробити кар'єру, інші – створити гарну сім'ю, хтось – подорожувати світом, а хтось – придбати, наприклад, авто. А ось питання «Совість чи гроші?» виявилось надто хитким. Всі, начебто, на боці совісті, але це на даний момент, а як у житті повернеться – хтозна...

Тож чи в надійних руках наше з вами майбутнє? Молоді люди не мають глибоких переконань у тому, що життя швидко поліпшиться. Це можливо, кажуть учні, тільки тоді, коли ми всі дружно, разом візьмемося будувати це світле майбутнє. В умовах, коли кожен тягне ковдру на себе, коли амбіції перемагають здоровий глузд, коли всі шукають один на одного компромат, коли всяк гребе у свою кишеню, коли гроші й справді переважають на терезах совісті, коли в державі не існує молодіжної політики як такої, коли молодь не згуртовують, а навпаки, сіють між нами розбрат, важко думати про надійність завтрашнього дня. А молодь наша, як і у всі віки, хороша. Тільки треба звернути на нас увагу сьогодні, аби добре всім було завтра.

*Ольга Оріщина,
наш кореспондент*

Подискутуємо

...про твоє місце і роль у житті

Що справді у житті найважливіше? Хто я? В чому сенс моєї праці? Чи є життя після смерті? Ці та багато інших питань кожен із нас рано чи пізно ставить перед собою. І тільки тоді, коли людина шукає відповіді на них, вона стає на шлях самовдосконалення.

Коли ж зустрічаю розумних, здібних однолітків, але без життєвої мети, без віри у кращий світ, збудований власними руками, то стає прикро. І хочеться нагадати їм відоме: ні живемо, ні помираємо для себе, бо інакше втрачаємо мету життя.

Я живу, розумію і люблю життя тільки тоді, коли усвідомлюю, що все, що роблю, – для когось. Для когось терплю, люблю і навіть помираю. Якщо ж я не прийму цієї правди, не усвідомлю її, то ніколи не зрозумію своїх прагнень.

Якось мала я відверту розмову з подругою, яка дуже страждала від того, що не могла зрозуміти, для чого живе. Це ж запитання дівчина чула й від інших. Не раз друзі висловлювались, що життя не має сенсу, що воно безвихідне, якесь сліпе блукання.

А коли в нашому училищі повели мову про волонтерство й почали опікуватися старенькими або ж просто хворими чи самотніми людьми, які мешкають у пансіонаті для престарілих одиноких людей, я вмовила подругу піти зі мною. Казала, що, можливо, саме її допомоги потребує хтось із них, може, саме з нею хоче поділитися своїми спогадами, думками, побажаннями. Спочатку подруга опиралась, а коли все-таки пішла до пансіонату, побачила й справді радість в очах його мешканців, почула слова вдячності від них тільки за те, що ми їх провідали й погостювали з ними, то наступного разу мені не треба було вже її вмовляти. Вона сама пропонувала: «Давай підемо до пансіонату». А нещодавно з радістю в голосі подруга сказала мені: «А знаєш, я все зрозуміла. Тепер я переконана, що життя таки має сенс».

Аякже. Бог учити нас через наші дії, розум, волю, почуття жити у вірі, надії та любові. Саме ці три якості притаманні справжньому життю. Так. Воно ставить нам безліч запитань, але ми маємо зрозуміти, що кожен із нас прийшов у цей світ з волі Бога, і кожен має у ньому своє конкретне місце, яке ніхто не може замінити, і своє конкретне завдання, яке ніхто інший у цьому світі не виконає. Тож побажаймо один одному, аби кожен із нас знайшов своє місце в житті і виконав достойно свою роль.

Мирослава Присяжна

Від редакції: Якщо тебе, друже, хвилювали коли-небудь чи хвилюють питання, підняті в статті, якщо ти знайшов свою відповідь на них, яка відрізняється від думки автора, або ж погоджуєшся з автором, то пиши нам, візьми участь у дискусії. Листи друкуватимемо всі – навіть найнесподіваніші, а також анонімні.

Якось мені приснилось, що я...

БЕРУ ІНТЕРВ'Ю У...БОГА

- То ти хочеш узяти в мене інтерв'ю? - запитав мене Бог.
- Якщо Ти маєш час...
- Мій час – це вічність, - посміхнувся Бог. – Які ж питання тебе цікавлять?

Боже, що найбільше дивує Тебе в людях?

- Вони спішають подорослішати, а потім мріють повернутися в дитинство. Вони віддають всі сили і здоров'я, аби заробити гроші, а потім витрачають ті гроші, щоб відновити здоров'я. Вони так багато думають про майбутнє, що забувають про теперішнє. Вони живуть так, нібито ніколи не помруть, а помирають так, ніби ніколи й не жили.

Його рука по-батьківськи лягла на мою руку, і ми помовчали якусь мить. А потім я знову запитую:

Боже, як батько скажи, які уроки життя Ти хотів би дати своїм дітям?

- Хочу, аби вони знали, що неможливо примусити когось кохати. Все, що вони можуть зробити, – це дозволити собі бути коханими. Нехай знають, що недобре порівнювати себе з іншими. Нехай вчаться пробачати, практикуючи прощення. Нехай пам'ятають, що поранити кохану людину можна за одну мить, а щоб залікувати рани потрібні довгі роки. Нехай зрозуміють, що багатий не той, у кого більше, а той, хто потребує меншого. Нехай знають, що є люди, які кохають, але не навчилися виражати свої почуття словами. Нехай розуміють, що дві людини, дивлячись на одне і те ж, бачать різне. Нехай запам'ятають: пробачити одне одному – недостатньо, треба пробачити ще й самому собі.

Дякую, Боже, що не пошкодував часу на цю розмову. Може, Ти бажася ще щось переказати своїм дітям?

- НЕХАЙ ЗНАЮТЬ, ЩО Я Є У НИХ ЗАВЖДИ...

Мирослава Присяжна

Поетичне одкровення

Есмеральда

Ніч розпростерла
темнії крила –
Все навкруги помарніло
умить.
Ти не шептатимеш вже мені:
«Мила...»
Та й мені більше
тебе не любить...
Ти, мов та ніч,
вкрав у долі прекрасне,
В серці твоїм – може, лиш
його тінь...
На березі другім –
любов наша ясна,
І спалено міст.
Лиш зосталася
тлінь...

Учнівська кухня
«Суп із топірця»

Куточок Марині-господині

Весна! Теплі сонячні промінчики лагідно ніжать зблідлі за зиму наші щічки. Як добре, що знову тепло! Але не варто так легко довірятися цьому першому теплу, бо підступний грип тільки й чекає шпаринки, де б показаяйнувати. Тож не дозволяйте хворобам обдурити себе. А для цього зміцнюйте організм, споживайте більше вітамінів, яких за зиму не надбали. І взагалі харчуйтеся ситно і з користю для організму.

Мало часу? То приготуйте швидкі цибулині оладки. Рецепт цієї простої, але поживної страви пропонує зі своєї кухонної книги наша тьотя Галя (чергова гуртожитку Галина Єгорівна Ацегейда). А турботлива «гуртожитська мама» вихователь Наталія Іванівна Обертюк радить спробувати солянку за її рецептом. Правда, для приготування солянки потрібно трохи більше продуктів, часу і бажання. Отож, смачного!

Рецепт
від тьоті Галі

Рецепт від Наталії Іванівни

Цибулині оладки

Дві середні цибулини порізати дрібною соломкою. В посудиною з нарізаною цибулею вбити два яйця, всипати 2 столові ложки борошна, додати соди на кінчику ножа, солі, перцю чи інших спецій за смаком. Добре перемішати. Смажити на олії.

Солянка

Потрібно: 3 л води, 1 цибулина, 1 морквина, 1-2 кислі огірки, 5-6 картоплин, 150 г вареної ковбаси, 150 г копченої буженини, маслини (7-8 шт.), лимон (1-2 дольки), мелений перець, лавровий лист, кріп, петрушка, томатний соус або паста, сметана, сіль.

Приготування: Порізати кубиками картоплю, ковбасу, буженину, помістити в каструлю й варити 15-20 хв. Огірки порізати кубиками, проварити й додати в каструлю з картоплею, ковбасою та бужениною. Варити ще 10 хв. і додати маслини, лимон, перець мелений, лавровий лист, сіль. На олії підсмажити дрібно нарізану цибулю, додати потерту моркву, потім – томатний соус, пересмажити, додати сметану. Все це вилити в каструлю, в якій готується солянка, засипати зеленню й преварити.

Обережно: харчові добавки!

Харчові добавки – це речовини природного і штучного походження, спеціально внесені в харчові продукти для досягнення певних технологічних ефектів (кольору, стійкості до псування, збереження структури й зовнішнього вигляду продуктів харчування). Біологічні добавки повинні бути біологічно інертними для організму, тому що присутні практично в будь-якому харчовому продукті й навіть у так званих «екологічно чистих продуктах».

Харчові добавки позначаються індексом Е з трьох- або чотирьохзначним номером. Список дозволених харчових добавок постійно переглядається й оновлюється. Купуючи будь-який продукт, ми перечитуємо перелік інгредієнтів. Проте більшість закодованих харчових домішок так і залишаються загадкою для нас.

Проте для збереження свого здоров'я ми маємо знати хоча б шкідливі для організму людини добавки.

Отож, зверніть увагу на харчові добавки, заборонені в Україні. Це: E121 (барвник червоний цитрусовий 2), E123 (червоний амарант), E240 (консервант-формальдегід).

Небезпечними є харчові добавки: E103, E105, E121, E123, E125, E126, E130, E131, E142, E152, E210, E211, E213-217, E240, E330, E447 (викликають злоякісні пухлини); E221-226, E320-322, E338-341, E407, E450, E461-466 (викликають захворювання шлунково-кишкового тракту); E230-232, E239, E311-313 (алергени); E171-173, E320-322 (викликають хвороби печінки й нирок).

Тож стежте за тим, що споживаєте – і будете здорові!

І все
буде
добре!

Сторінку
підговувала:
наш кореспондент
Галина
Брошневська

У своїх роздумах на сторінках газети в минулому випуску Катя Орлова назвала підлітковий період «пошуковим». Це справді так. Адже в цей період відбуваються в організмі важливі зміни, змінюється світогляд юної людини, розуміння нею багатьох речей, характер, звички. Ми самі це розуміємо, але часто не можемо самостійно безболісно справитися з цими «підлітковими реформами». Добре, коли хтось чи обставини допоможуть підлітку виробити силу волі, витримку. А часто буває навпаки: через відсутність цих якостей збуджена юна людина втрачає нервові клітини через, здавалось би, дрібниці. Часто вдається до цигарки, оковитої. Хочє спробувати «солодкого поцілунку». Розчаровується. Розгублюється. У такі моменти здається, що ніхто тебе не розуміє. І як погано, коли нема поряд людини, якій можна довірити сокровенне, яка зрозуміє, підкаже, порадить...

Я переконалася, що для таких моментів все ж існують способи «полегшення». Можна знайти людину-порадника (найчастіше це буває мама) або ж звернутися до друга-шоденника. Але ж мами завжди поряд нема. А ось друг-записник – щомиті під рукою. Розкажеш йому все, що наболіло, накипіло, відпустиш думки на волю, серце відчиниш навстіж – і болю, тривоги, хвилювання як не було. Хай навіть потім ті записи знищиш, але біль чи тривога вже не повернуться, бо стекли з чорнилом на папір.

Ефективний спосіб полегшення стану напруженості – медитація. Уяви собі гомінкий водоспад, увінчаний зеленим вінком схилених над ним верхівок дерев. Його животнорна, чиста, з відблисками сонця у краплях вода, що ритмічно з приємним плюскотом стікає згори на спокійне холодне каміння, забере з собою думки сумні, сльози, надасть сили і життєвої енергії, натхнення. А з райдужними краплинами нападає в душу багато доброго світла.

Як би там не було, треба нам учитися володіти собою і навіть своїми думками. Бо ж недарма кажуть: що думаєш – те й маєш. Хай же будуть думки наші світлі, гарні, крилаті, легкі, весняні – і все буде добре!

Звітний концерт художньої самодіяльності нікого не залишив байдужим. Артисти та колективи ВПУ №25 вже добре знані в місті та області. Вони не тільки дарують радість глядачам, а й формують авторитет училища.

Учні ВПУ №25 – активні учасники «Гуморини-2009», яка відбулася на центральному майдані міста. Дизайнери третього курсу принесли диплом за найцікавіший малюнок на асфальті (автор І. Канєвський).

Дружба учнів ВПУ №25 з мешканцями геріатричного пансіонату зміцнюється. Концерт до 65-річчя визволення Хмельниччини від німецько-фашистських загарбників, подарований учнями людям, які знають про війну не з книжок, був сприйнятий мешканцями пансіонату зворушливо. А учні отримали задоволення від того, що доставили їм радість, переконавшись у необхідності такої дружби. Хай будуть здоровими і бадьорими щодень ці мудрі, поважені, щирі люди! Хай Бог береже їх!

Редактор:

Ольга Орішина

Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда,

Галина Брошневська, Марина Нікітішена,

Вероніка Гришук, Мирослава Присяжна

Дизайн обкладинок:

Галина Глуховська

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант:

Тетяна Боднарук

Консультант

з питань інформації:

Людмила Романова

Відповідальний за випуск:

Анатолій Радченко